

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 635/2025-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, advokátom, Vajanského 10, Trnava, proti postupu Mestského súdu Bratislava II v konaní sp. zn. B1-11Em/3/2023 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava II v konaní sp. zn. B1-11Em/3/2023 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava II v konaní sp. zn. B1-11Em/3/2023 **prikazuje** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré **je** Mestský súd Bratislava II **povinný** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Mestský súd Bratislava II **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu vo vykonávacom konaní sp. zn. B1-11Em/3/2023 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Žiada o priznanie finančného zadost'učinenia 5 000 eur a náhrady trov konania.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 635/2025-21 z 21. októbra 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v celom rozsahu.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľ sa návrhom doručeným 21. marca 2023 Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhal výkonu rozsudku tohto súdu č. k. 3P/70/2019-845 z 29. marca 2022 (ďalej len „exekučný titul“), ktorým bola maloletá dcéra sťažovateľa (██████████) zverená do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Mestský súd uznesením z 12. júna 2023 ustanovil maloletej opatrovníka a vyzval povinnú na uvedenie ospravedlniteľných dôvodov nerealizovania styku maloletej s otcom. V októbri 2023 nariadil vo veci termín pojednávania na 6. december 2023 a opakovane požiadal kolízneho opatrovníka o poskytnutie súčinnosti a o preverenie dôvodov nepodrobenia sa rozhodnutiu. V novembri 2023 nariadil pohovor s maloletou za prítomnosti kolízneho opatrovníka a v neprítomnosti rodičov, ktorý sa uskutočnil 1. decembra 2023. Na pojednávaní konanom 6. decembra 2023 súd uznesením nariadil výkon exekučného titulu, nariadil neodkladné opatrenie, ktorým sťažovateľovi a maloletej uložil povinnosť podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu s cieľom obnovy komunikácie a zlepšenia vzťahu otca s maloletou, a zároveň odložil výkon exekučného titulu na dobu troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 30. decembra 2023. V apríli 2024 súd zamietol žiadosť sťažovateľa o vydanie zvukového záznamu z pohovoru s maloletou. V máji 2024 príslušný úrad práce doručil správu o realizácii a efektívnosti výchovného opatrenia. V júli 2024 úrad práce doručil záverečnú správu o realizácii výchovného opatrenia a o ukončení poradenského procesu. Mestský súd uznesením z 8. októbra 2025 výkon rozhodnutia vyhlásil za neprípustný a konanie o výkon rozhodnutia zastavil.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uviedol, že ako otec nevidel maloletú už viac ako dva roky napriek existencii dvoch právoplatných a vykonateľných rozsudkov o striedavej osobnej starostlivosti (na čas do rozvodu, aj po rozvode). Napriek opakovaným urgenciám sudkyňa nepodnikla žiadne kroky k realizácii právoplatného a vykonateľného uznesenia, ktorým zmarila reálny výkon rozhodnutia, ktorý sama nariadila. V prejednávanej veci ide o právne a skutkovo jednoduchú vec, žiadna zo strán nespochybňuje vykonateľnosť exekučného titulu a je len na súde, aby uskutočnil efektívne kroky vedúce k praktickému výkonu rozhodnutia. K porušeniu označených práv došlo nečinnosťou mestského súdu, keď od podania návrhu na výkon rozhodnutia do jeho nariadenia uplynulo viac ako 8 mesiacov. V konaní došlo k podaniu v súhrne 60 urgencií aj k podaniu sťažnosti na prieťahy v konaní predsedníčke súdu. Z odpovede predsedníčky súdu na sťažnosť z 22. augusta 2025 okrem

iného vyplynulo, že celková dĺžka konania sa vzhľadom na jeho predmet objektívne javí ako neprimeraná.

IV.

Vyjadrenie mestského súdu

5. V danej veci súd postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami § 370 a nasl. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), pričom vo veci došlo k nariadeniu výkonu rozhodnutia v lehote podľa § 377 ods. 1 CMP. Súčasne súd postupoval v súlade s § 3 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých v znení vyhlášky č. 413/2023 Z. z., keďže zistil, že plnenie rozhodnutia možno dosiahnuť účasťou na sociálnom poradenstve, psychologickom poradenstve alebo na inom odbornom poradenstve. Mestský súd poukázal na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 144/2021-24 zo 16. februára 2021, v ktorom ústavný súd vo vzťahu k významu sporu pre sťažovateľku skonštatoval, že tento (obdobne ako v predmetnej sťažnostnej veci) vyplýva z možnosti realizácie jej vzťahu s maloletým dieťaťom, pričom v danom prípade však primárne nejde o záujem na tom, aby bola vec čo najskôr právoplatne skončená, ale predovšetkým na tom, aby počas celého štádia rodičovského konfliktu, ktorý môže presahovať rámec viacerých konaní, orgány súdnej moci konali tak, aby sa vzťah rodiča s maloletým realizoval v súlade so záujmom dieťaťa.

6. Vo veciach tých istých účastníkov prebiehajú na mestskom súde aj ďalšie súdne konania. Mestský súd v konaní sp. zn. B1-3P/28/2023 rozsudkom zo 7. júla 2025 zamietol návrh otca na nariadenie výchovného opatrenia. Konanie toho času nie je právoplatne skončené, keďže sťažovateľ sa proti rozsudku odvolal. Súčasne s konaním o nariadenie výkonu rozhodnutia na návrh otca súd konal a rozhodoval aj o skôr podanom návrhu matky (z decembra 2022) o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej. V tejto veci súd meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. B1-3P/69/2022 zo 7. júla 2025 tak, že zveril maloletú do osobnej starostlivosti matky, pričom styk otca s maloletou neupravil. Konanie toho času nie je právoplatne skončené z dôvodu sťažovateľom podaného odvolania. V napadnutom konaní súd vo veci samej rozhodol 8. októbra 2025, pričom rozhodnutie už bolo doručené všetkým účastníkom konania. Tým došlo k odstráneniu sťažovateľom tvrdenej nečinnosti mestského súdu. Otec sa opakovane nezúčastnil pojednávanií stanovených súdom vo veci sp. zn. B1-3P/69/2022 vrátane pojednávania 7. júla 2025, na ktorom súd vyhlásil rozsudok vo veci samej. Otec ani jeho právny zástupca sa predmetného pojednávania nezúčastnili napriek tomu, že obaja boli v daný deň prítomní na pojednávanií v súvisiacej veci, a to v konaní o nariadenie výchovného opatrenia. Z uvedeného vyplýva, že správanie otca vykazuje opakujúce sa prvky účelového a selektívneho prístupu k súdnym konaniam. Otec je aktívny predovšetkým v konaniach, ktoré sám iniciuje, a naopak, v konaní, ktoré bolo začaté na návrh matky, sa bez relevantných dôvodov nezúčastňuje pojednávanií, nekomunikuje so súdom a svojou nečinnosťou priebeh konania sťažuje. Aj s poukazom na to sťažnosť sťažovateľa nemožno posudzovať izolovane, ale je potrebné posúdiť ju komplexne so zreteľom na jeho celkové správanie vo všetkých označených súvisiacich konaniach. Takýto postup je nevyhnutný pre objektívne zhodnotenie procesného postoja otca, jeho prístupu k súdnym konaniam, ako aj pre posúdenie dôvodnosti jeho námietok proti postupu súdu.

7. Z obsahu spisu nevyplýva, že by súd v napadnutom konaní dlhodobo nekonal alebo že by došlo k neprimeranej nečinnosti. Postup súdu bol primeraný zložitosti veci a bolo nevyhnuté zohľadniť najlepší záujem maloletej aj v súvisiacich konaniach o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností a v konaní o nariadenie výchovného opatrenia. Ústavnú sťažnosť preto nepovažuje za dôvodnú. Predmetné konanie nie je možné posudzovať izolovane, keď štátne orgány priebežne konajú a podnikajú množstvo opatrení na ochranu práv, ktoré štát v ústave priznáva sťažovateľovi. Obsahom pozitívneho záväzku štátu vo vzťahu k právam a slobodám občana je povinnosť podniknúť opatrenia na ich ochranu, ale súčasťou pozitívneho záväzku nie je povinnosť dosiahnuť výsledok, ktorý občan žiada od štátu (II. ÚS 8/96, I. ÚS 4/02 a I. ÚS 314/2012).

8. Mestský súd Bratislava svojím konaním nevybočil z medzí ústavnej akceptovateľnosti, sťažnostné námietky v kontexte uvádzaných skutočností nedosahujú mieru ústavnej relevancie. Na dĺžku konania, ktorá sa na prvý pohľad môže javiť ako neprimeraná, mal zásadný vplyv jednak rodičovský konflikt, ktorý sa preniesol do vzťahu otca a maloletej, ktorý bolo potrebné reparaovať zo strany súdu, a z toho plynúci časový aspekt, keď bolo vo veci možné rozhodnúť (potreba odborného poradenstva, nariadenie výchovného opatrenia), ako aj správanie samotných účastníkov konania. K vzniku nereparovateľnej ujmy na strane sťažovateľa nie je možné dospieť, vychádzajúc len z celkovej dĺžky konania, preto požadovanú sumu finančného zadosťučinenia považuje za neprimeranú a neopodstatnenú.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

12. Výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí podľa § 370 a nasl. CMP predstavuje nútené vymożenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. Podmienkou núteného výkonu je okrem existencie vykonateľného rozhodnutia a návrhu oprávnenej osoby, prípadne uznesenia súdu o začatí konania, aj dobrovoľné nesplnenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. V danom prípade sa sťažovateľ domáhal realizácie svojho práva na striedavú osobnú starostlivosť. Ustanovenia CMP

upravujú jednotlivé právne nástroje, ktoré majú viesť k dobrovoľnému plneniu rozhodnutia, prípadne k podrobeniu sa rozhodnutiu, napr. výzva na dobrovoľné plnenie, upozornenie a nariadenie pojednávania (§ 379 ods. 1 a nasl. CMP), ukládanie pokuty (§ 382 ods. 1 CMP), výzva na zastavenie príslušných dávok (§ 383 ods. 1 CMP), pričom tiež upravuje odňatie dieťaťa (§ 386 ods. 1 a nasl. CMP) ako priamy spôsob výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí. Postup súdu v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí je závislý od konkrétnych okolností prípadu. Taktiež je potrebné uviesť, že realizácia rozhodnutia o výchove maloletých detí bude od určitého veku dieťaťa takmer vždy závislá nielen od vôle rodičov, ale aj maloletého dieťaťa. V týchto prípadoch tak súd len vytvára, prípadne zabezpečuje vhodné predpoklady na realizáciu rozhodnutia, nemá však vo svojej moci dosiahnuť to, aby jeho pôsobenie vždy viedlo k výkonu rozhodnutia (m. m. IV. ÚS 452/2013).

13. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie súdu o zabezpečení realizácie právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia o striedavej osobnej starostlivosti, ktorá sa nerealizuje z dôvodu odmietavého postoja maloletej. Tento typ konania spočívajúci vo vynútení splnenia súdneho rozhodnutia tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti poručenských súdov, pričom napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za právne zložitú vec.

14. Pokiaľ ide o hľadisko skutkovej zložitosti veci, je potrebné uznať pri tomto druhu konania vzhľadom na jeho charakter vyšší stupeň náročnosti z hľadiska potreby dokazovania týkajúceho sa otázky dodržiavania povinností vyplývajúcich zo súdneho rozhodnutia o osobnej starostlivosti. Práve z dôvodu nevyhnutnosti zistiť, či sa matka podrobuje rozhodnutiu, o výkon ktorého ide, a či prípadne existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa matka nemôže podrobovať rozhodnutiu, je takéto konanie v zásade skutkovo zložitejšie, keďže aj v dôsledku princípu materiálnej pravdy, ktorý sa uplatňuje v civilných mimosporových konaniach, sa kladú zvýšené nároky na vo veci konajúci všeobecný súd v kontexte jeho povinnosti zisťovať skutočný stav veci, nielen stav účastníkmi tvrdený (čl. 6 CMP). Skutková zložitosť v jednotlivých prípadoch môže vyplývať aj z nevyhnutnosti súdu rešpektovať záujmy a práva detí a špecifiká ich správania v pre ne záťažových situáciách, čo spravidla vyvoláva potrebu spolupráce súdu so znalcami, resp. s odborníkmi z oblasti psychológie, pedagogiky a ďalších oblastí (porov. III. ÚS 410/2022). V konečnom dôsledku faktické správanie maloletých detí v tomto type konania neraz sťažuje rozhodovanie súdu o výbere adekvátnych prostriedkov na výkon rozhodnutia (III. ÚS 170/2014).

15. Konanie vykazuje vyššiu mieru skutkovej zložitosti, ktorá bola daná v prvom rade konfliktným vzťahom a problematickou komunikáciou medzi otcom a matkou maloletej, ktoré ovplyvnili aj samotný vzťah medzi sťažovateľom a maloletou. Striedavá osobná starostlivosť o maloletú sa realizovala od mája 2019 do marca 2023. Od marca 2023 sa maloletá s otcom vôbec nestretáva, výslovne odmieta „chodiť“ k sťažovateľovi, ktorý nerešpektuje jej názory ani súkromie, praje si bývať s matkou. Vie si predstaviť, že by sa s otcom stretávala, ale len v prítomnosti blízkej osoby. Okrem napadnutého konania prebiehajú na mestskom súde ďalšie súdne konania (o zmene exekučného titulu a o nariadenie výchovného opatrenia), ktorých predmetom sú súvisiace nároky účastníkov napadnutého konania. Skutkovú zložitosť veci ústavný súd primerane zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia (porov. IV. ÚS 135/2013, II. ÚS 4/2021).

16. Ústavný súd pri posudzovaní označeného kritéria prihliadal aj na povahu konania dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletých detí a ich osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou (m. m. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02) i promptnosťou vykonávania procesných úkonov. Mimoriadny význam v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých má plynutie času, čo kladie osobitnú požiadavku na rýchlosť a plynulosť konania súdu (porov. rozsudky ESĽP vo veciach Nuutinen proti Fínsku z 27. 6. 2000, bod 110, Hokkanen proti Fínsku z 23. 9. 1994, bod 72, Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, bod 106, Kříž proti Českej republike z 9. 1. 2007, bod 74, Hub proti Nemecku z 9. 4. 2009, bod 48). Povaha tohto konania preto podmieňovala prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom. Predmet konania má mimoriadny význam pre sťažovateľa, pretože jeho výsledok má podstatný vplyv na možnosť riadneho výkonu rodičovských práv a povinností sťažovateľa, ako aj na užívanie práva na rešpektovanie rodinného života.

17. Čo sa týka hodnotenia správania sťažovateľa, ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľa, ktoré by významne prispelo k prieťahom v konaní. Ani neúčast' na pojednávaniach v inom súvisiacom konaní nemôže byť dôvodom nečinnosti súdu v napadnutom konaní, keďže ide o samostatné konania. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd zohľadnil už uvedenú skutočnosť, ktorá má rozhodujúci vplyv na výkon rozhodnutia, a to, že vzájomné vzťahy v rodine sú vážne narušené a maloletá striedavú osobnú starostlivosť odmieta.

18. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup mestského súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

19. Postup súdu od začiatku konania bol málo dôrazný a nebol v súlade s požiadavkou promptného vykonávania procesných úkonov, keď až po dva a pol mesiace (v júni 2023) ustanovil kolízneho opatrovníka maloletej a vyzval povinnú na vyjadrenie. Keďže povinná sa na výzvu súdu nevyjadrila, v októbri 2023 nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo až v decembri 2023. Pred samotným pojednávaním uskutočnil pohovor s maloletou. V decembri 2023 nariadil výkon exekučného titulu a súčasne neodkladné opatrenie, ktorým sťažovateľovi a maloletej uložil povinnosť podrobiť sa odbornému psychologickému poradenstvu s cieľom obnovy komunikácie a zlepšenia vzťahu otca s maloletou. Zároveň odložil výkon exekučného titulu na dobu troch mesiacov. Po doručení záverečnej správy o realizácii výchovného opatrenia (v júli 2024), ktorým sa sledovaný účel nepodarilo dosiahnuť, zostal súd dlhodobo nečinný, a to v podstate až do rozhodnutia o zastavení výkonu rozhodnutia (v októbri 2025). Mestský súd tak úplne rezignoval na prijatie iných opatrení, resp. hľadanie iných možností na dosiahnutie výkonu exekučného titulu. Sťažovateľ nemá ani len kontakt s maloletou viac ako dva roky, pričom právny poriadok ponúka primeranú škálu prostriedkov (bod 12), ktoré napomáhajú oprávnenému rodičovi dosiahnuť výkon rozhodnutia.

20. K poukazu mestského súdu na zmenu exekučného titulu rozsudkom sp. zn. B1-3P/69/2022 zo 7. júla 2025, ktorým bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky a ktorým súd styk sťažovateľa s maloletou neupravil, ústavný súd uvádza, že predpokladom pre nerealizáciu výkonu

rozhodnutia je až právoplatná zmena exekučného titulu, prípadne jeho právoplatné zrušenie (§ 390 ods. 2 CMP), k čomu v sťažovateľovej veci nedošlo vzhľadom na ním podané odvolanie.

21. Vychádzajúc z uvedených zistení, ústavný súd hodnotí postup mestského súdu v napadnutom konaní ako zdĺhavý a neefektívny. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu). Ústavný súd súčasne nevyhovел ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 5 výroku tohto nálezu), keďže v okolnostiach danej veci nezistil takú intenzitu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, ktorá by mala za následok zásah do označeného základného práva sťažovateľa.

22. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, prikázal podľa čl. 127 ods. 2 ústavy mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu), pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa právoplatne skončená (uznesenie z 8. októbra 2025 o vyhlásení výkonu rozhodnutia za neprípustný a o zastavení konania o výkon rozhodnutia nie je podľa zistenia ústavného súdu ku dňu jeho rozhodovania právoplatné).

23. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadost'učinenie 5 000 eur vzhľadom na neprimeranú a nedôvodnú dĺžku trvania napadnutého konania.

25. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). S poukazom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, na jeho skutkovú zložitost' a na konštatovanú nečinnost' a neefektívnu činnost' súdu je podľa názoru ústavného súdu primerané priznať mu finančné zadost'učinenie 1 000 eur (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadost'učinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovел (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nárok na náhradu trov konania, ktoré sťažovateľ vyčísľil v sume 771,68 eur.

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Keďže sťažovateľom

uplatnená suma trov konania neprevyšuje sumu vypočítanú podľa vyhlášky, ústavný súd mu priznal náhradu trov konania v požadovanej sume.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu